Temps Ordinari - Segon diumenge

Per FrancescRiera el dl., 09/01/2023 - 00:00

Is 49,3.5-6
1Co 1,1-3
Jn 1,29-34

NADAL ES VA ENCARNANT...!

1. Nadal és "silenci"

Ens ho cantava bellament l'antífona: "*Mentre el silenci ho agombolava tot / quan la nit es trobava al bell mig del seu caminar / la vostra Paraula poderosa, Senyor, deixà els seus solis reials"*. De vegades, perquè fem callar el silenci, Nadal pot deixar-nos un regust de tristesa, desconhort.

I enmig del Silenci irromp, esclata la Paraula, una lluminositat tan inaudita que encara estem embadalits, desconcertats i incrèduls: "*El Logos s'ha fet carn"* (sarx, feblesa...).

Han passat tres setmanes, des que el dia de Nadal Joan ens ho proclamava en el pròleg (1,14). I aquell dia pregàvem a Santa Maria que ens fes entrar en el Misteri de la Cova, per adorar el que ens depassa infinitament: "*Déu Emmanuel*", un de nosaltres, sarx com nosaltres.

Avui, Nadal es va "desplegant", encarnant. I nosaltres demanem continuar bocabadats amb l'evangeli de Joan.

2. Anyell de Déu que lleveu el pecat del món

L'evangelista diu que el primer dia s'havien acostat al Baptista els representants d'Israel preguntant pel Messies: "*És enmig de vosaltres..., no soc digne de deslligar-li les sabates...!*". El segon dia (l'evangeli d'avui), el Baptista assenyala el Crist que passa. El tercer dia i els següents, presenta la bellesa i poesia de la trobada amb els primers deixebles. El Logos fet carn, envoltat d'amics.

L'evangelista ens projecta una imatge que en el s. XXI no coneixem (l'altar dels sacrificis), però que era enyorada en els dies de Joan, quan el Temple de Jerusalem no era més que la nostàlgia d'un munt de runes. Quan el Temple tenia tota la seva esplendor, a l'altar s'hi sacrificaven anyells. Hom traspassava a l'animal llurs propis pecats, traumes, frustracions, penes, contrarietats..., la seva cremació a l'altar era una súplica perquè Déu purifiqués i guarís l'oferent.

"*Heus ací l'Anyell de Déu, el qui lleva el pecat del món"*, proclama Joan el segon dia, tot assenyalant Jesús que passa i rememorant la imatge dels anyells del Temple. Un Misteri que ens sobrepassa: el Logos esdevingut "sarx" (la feblesa de la carn), és ara assenyalat com qui carrega el pecat, traumes, frustracions, penes, contrarietats... del món. I els meus! Totes les meves estultícies Jesús se les ha carregades... A partir d'ara ens podem mirar al mirall i descobrir-nos, del tot sorpresos, amb la bellesa amb què Déu ens veu, perquè Déu veu Jesús en nosaltres...! Hem estat salvats...!

3. Dos joves el seguiren (el tercer dia)

"*Mestre on us esteu? / Veniu i ho veureu*". La pregunta dels dos primers deixebles és la meva. I me'n vaig amb Jesús de per vida. I "amb Jesús" soc anyell que "carrega" el pecat, el propi i el dels altres.

Ignacio Ellacuría deia que calia "*fer-se càrrec de la realitat / encarregar-se'n / carregar-la*". Amb Jesús, l'evangeli em mena a "*fer-me càrrec de la realitat*", a no anar ingenu i somnolent pels nostres dies. A encarregar-me'n amb el meu fer i ser. I a carregar la realitat, com l'Anyell de Déu que carrega amb tanta feblesa del món: "*Logos esdevingut sarx*". I nosaltres li preguntem: "*mestre, on us esteu*".

ETIQUETES
SILENCI ANYELL SEGUIMENT